

Jesus, dine klare øjne
møder mine himmelblå,
når du hjem til dine egne
kommer med din kjortel på.
Jorden klæber til din krop,
selv om du er steget op
til din himmel for at stige
ned igen med Himmerige.

Lig en morgenstjerne lyser
du på himlen i det blå,
før et øjeblik du fryser
og igen på jorden stå.
Når du rækker hånden ud
på din faders første bud,
tager du din brud til ægte;
ingen kan sin hånd dig nægte.

Nådig skænker hun sit rige
hjerte til din ensomhed,
og hver dreng og hver en pige
byder hun at være med.
Satan og vil mænge sig,
men hun tænker kun på dig,
som det sig på dagen sømmer,
når den store mester kommer.

Vil den onde ånd forlokke
hende ad sin egen sti,
hører hun din kirkeklokke
hver gang, at den falder i.
Det er lyden af dit ord,
da du skabte vores jord,
der er kommet stærkt tilbage
nu i vore egne dage.

Ja, selv når orkanen krænker,
hvad du har tilendebragt,
finder hun i sine tanker
udtryk for, hvad du har sagt.
Helligånden er en vind,
som går ind i sjæl og sind
helt ad sine egne veje,
bøjer løvet for dit øje.

Påskeliljerne sig bøjer
på din grav, når det er vår;
dertil øjet blidt sig føjer,
og din kærlighed består.
Selv om loven som et sværd
strejfer både her og der,
tager hun dig rask ved hånden,
kysser dig med helligånden.

Al din godhed skal nu vælde
fra dit hjertes kildespring;
det skal for en verden gælde,
at du nu går frit omkring.
Se, en himmel ny og jord
spejler sig i dine ord;
når du til din kære taler,
løsner hun de blå sandaler.

Jesus, du har åbenbaret
dig i legeme og blod,
og du har for mig forklaret,
hvad jeg ikke før forstod.
Mine øjne kan nu se,
jeg kan se, hvad der skal ske;
vejen frem er som en stige
lige ind i Himmerige.

Tekst: Lars Hougaard Clausen